

отъ искушенія. Говори умерено, и внимавай добр ощо говоришь, никогъ не говори онова, което не знаешъ добро: защото нищо не може да стори на чловѣка толкъва сжрбъ, колкото необузданиятъ езикъ. Това нѣщо посведочавать чувствителныте и честныте чловѣци, съ речтъ „прострели мя,“ кога ги нѣкой огорчи съ несноснъ речъ. Истинъ, речтъ сама по себи не е нищо, обаче по нѣкой пѣтъ тѣй оранява чувствителното сжрдце, щото послѣ никое лѣкарство неможе да го исцѣли. Слѣдователно нетреба да си облягаешъ слободѣтъ на езикатъ, на заборава нѣто и на прощаванѣто, но треба да се совѣтувашъ съ совѣстьтъ си, и да мыслишь, че кой щото чини, това ще и да намери, и да гледашъ да ти ние задовольството въ придумованіе и усужденіе. —

Чувай ся, да не помянешъ доброто предъ очите на оногова, на когото си го сторилъ; защото нищо нѣма на свѣтатъ толкова тежко, колкото когато ся помянува стореното добро на бѣдныатъ сиронахъ. Ты само тогова ще си достоянъ за